

Norske Forsikringsmeglere Forening

c/o Advokat Christian Mevatne
Haakon VII's gt. 2
Postboks 1364 Vika
0114 OSLO
T: 24 13 16 22 - Fax: 24 13 15 01

FINANSDEPARTEMENTET	
19. MAI 2003,	
Saksnr.	0214186-17
Arkivnr.	

Oslo, 15. mai 2003

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

**HØRINGSUTTALELSE – FORSIKRINGSMEGLERFORSKRIFTEN AV
24. NOVEMBER 1995, NR. 923 - ENDRING I FORSKRIFTENS § 3 1. LEDD**

Finansdepartementet ber i brev av 18.02.2003 om høringsuttalelser innen 15. mai 2003 for foreslåtte endringer i forskrift av 24. november 1995, nr. 923 om forsikringsmegling § 3 1. ledd. På vegne av Norske Forsikringsmeglere Forening vil vi gi følgende kommentarer:

1. Forslaget til høringsuttalelse er en konsekvens av at EU den 9. desember 2002 vedtok et nytt mellommannsdirektiv (2002/92/EC). Direktivet skal gjøres gjeldende for alle som opptrer som mellommenn i forsikring, dvs. forsikringsmeglere, agenter og andre rådgivere. Høringsinnbydelsen har imidlertid kun konsentrert seg om forskriftens art. 4 pkt. 4, som omhandler mellommennenes finansielle styrke.
2. Forslaget til endring av forskriftens § 3 utvider kravet ved at kravet i forskriften endres fra et rent solvenskrav til et kombinert suffisient og likviditetskrav. Selv om forsikringsmeglerne som utgangspunkt ikke har vesentlige merknader til endringens innhold, finner Foreningen det noe underlig at kravet til finansiell styrke avviker for de prinsipper som er nedfelt i lov om aksjeselskaper av 1997. Forsikringsmeglerforeningen kan ikke se at det skal være grunnlag for forskriften å legge kravet til soliditet annerledes. Forslaget til forskriftsendring kan dessuten gi den forståelse at kravet til soliditet er lavere enn det som er krevet om lov av aksjeselskap. NFF er følgelig av den oppfatning at det her er nødvendig med en harmonisering mellom aksjeloven og forskriften.
3. Forsikringsmeglerforskriften omfatter kun forsikringsmeglere, mens direktivet regulerer all mellommannsvirksomhet herunder agenter og rådgiver. Dette innebærer at samtlige, både fra et krav om soliditetsnivå og andre forhold, skal behandles likt. Forsikringsmeglerne er følgelig uenig i uttalelsen i høringsinnbydelsen som sier:

”Det vil således være mulig å beholde någjeldende regelverk for forsikringsmeglere slik disse defineres i dag, og så fastsette regler basert på direktivet for annen mellommannsvirksomhet i forsikring.”

NFF vil hevde at dette er en uriktig forståelse av direktivet. Riktignok gir direktivet en minimums harmonisering som gir de lokale myndigheter rett til å stille strengere soliditetskrav enn det som anføres. NFF vil anføre at direktivet ikke kan forstås slik at den

nasjonale myndighet har rett til å fravike likhetsprinsippet og stille andre krav til meglere enn til agenter og rådgivere. Hvis kravet endres/skjerpes for forsikringsmeglere, må tilsvarende endring også innføres for andre mellommenn.

4. Direktivets art. 4 pkt. 3 gir også anvisning på et minimums forsikringsnivå for mellommenn. Kravet til forsikringsordning kan være strengere enn det som fremgår av direktivet, jfr. art. 4 pkt. 6. Det som imidlertid er konsekvensen av direktivet, er at alle mellommenn også i forsikringsmessig sammenheng skal behandles likt. Dette innebærer at forsikringskravet for agenter, konsulenter og forsikringsmeglere må harmoniseres. Forsikringsmeglernes er av den oppfatning at den nasjonale tilsynsmyndighet ikke kan opprettholde den nåværende ordning med en meget streng garanti/forsikringsordning for forsikringsmeglere, og ingen tilsvarende krav for andre mellommenn. Dette er en tosidig konkurransehennende regulering for norske forsikringsmeglere, både sammenholdt med forsikringsmeglere som har sin garantiordning nedfelt hos andre nasjoners tilsynsmyndighet, men også sammenholdt med norske agenter og andre rådgivere.
5. Sammenlikningen med inkassoselskap og eiendomsmeglere er for så vidt relevant, men det er betydelige forskjeller. Mens en eiendomsmegler og et inkassoselskap i stor utstrekning tar hånd om pengestrømmen mellom betaleren og kunden, er dette bare i liten utstrekning tilfelle for forsikringsmeglere.

Innen forsikringsmegling non-marine er det en sjeldenhet at pengestrømmen går via forsikringsmegler, og Kredittilsynet skulle være godt kjent med at den tradisjonelle form for forsikringskontrakt innen non-marine arter seg slik at etter at forsikringsavtale er sluttet, fakturerer forsikringsgiver kunden direkte inkludert meglerprovisjon. Kunden betaler fakturaen direkte til selskapet, som refunderer meglerforetaket dets provisjon.

Som Kredittilsynet også skulle være kjent med foreligger det forslag fra FNH og forsikringsgiverne i Norge om en ny bransjenorm som innebærer at kunden skal betale forsikringsmeglernes provisjon/honorar direkte. Dette gjør det enda klarere at pengestrømmen ikke går via forsikringsmegler, og forsterker urimeligheten i det skjerpede forsikringskrav for forsikringsmeglere sammenholdt med andre aktører.

Det er riktig at sjøforsikringsmeglernes tar hånd om pengestrømmen mellom kunden og forsikringsgiver som før, og for dem er sammenlikningen med eiendomsmegler og inkassoselskaper riktigere.

6. Forhandlingene om innholdet av den nye bransjenorm fortsetter med forsikringsselskapene, og et av temaene er om premienota og også skadeoppgjør skal sendes via megler for kontroll. I så tilfelle kan en forskjellig forsikringsordning ha noe for seg, dog ikke dersom dette ikke blir løsningen.

Med vennlig hilsen

Christian Mevatne
Sekretær